

korte mededelingen

Trek(ker)vogeltje

Roel Terpstra in de Prins Hendrikpolder zag wekenlang een Winterkoning (*Troglodytes tr. troglodytes*) zijn schuur in- en uitvliegen en vroeg zich af waar het nest zat. Terpstra, een echte vogelliefhebber, kon echter niets vinden. Tot hij enige tijd geleden zijn trekker naar buiten reed om te maaien. Op de plaats waar deze had gestaan lag vogelmest. Nader onderzoek wees uit dat het vogeltje het nest op het remmechanisme van de trekker had gebouwd en daar haar jongen had uitgebroed. Zo te zien waren deze net uitgevlogen. De ontdekking was een verrassing, temeer omdat Terpstra wekelijks met de trekker zes kilometer naar zijn schapen op de Hogeberg reed. Elke keer dat hij remde moet het nestje met inhoud via het remmechanisme op en neer zijn gegaan.

Bron: Texelse Courant, 15 juni 2001.

Lepelaarsstand breidt uit en splitst zich op Texel

De lepelaarsstand op Texel is sinds vorig jaar explosief gestegen. Schatte Staatsbosbeheer het aantal nesten in De Geul vorig jaar nog op zo'n 85. Voorzichtige ramingen wijzen nu op 139 broedsels, een recordaantal. Bijzonder is ook dat het natuurgebied niet één kolonie meer telt, maar twee. Mogelijk als gevolg van de hoge grondwaterstanden, hebben de vogels zich opgesplitst in twee ongeveer even grote groepen. De 'nieuwe' kolonie heeft zich gevestigd in een voor publiek onzichtbare vallei, vlakbij de oude locatie, die vanaf de uitkijkpost aan de Mokweg nog wel goed kan worden bekeken.

Staatsbosbeheer kan de onverwacht grote toename (nog) niet goed verklaren. Mogelijk dat hoge

grondwaterstanden elders in het land de Lepelaars hebben doen besluiten op Texel een droger plekje te zoeken. Maar ook de bedreiging door Vossen kan een rol spelen, vermoedt boswachter Erik van der Spek. Deze roofdieren zorgden er halverwege de jaren negentig voor dat de Lepelaars van het Zwanenwater bij Callantsoog massaal op de vlucht sloegen en in groten getale neerstreken in De Geul, waar tot dan toe zelden of nooit Lepelaars broedden. 'Het zou ook nog kunnen dat veel jonge vogels van toen nu geslachtsrijp zijn,' gist Van der Spek, die komend najaar, wanneer ook de tellingen van elders in Nederland bekend zijn, meer over de oorzaak van de groei hoopt te weten. Opvallend is dat veel leden van de grote kolonie in De Muy, jarenlang dé kolonie op Texel, een paar jaar geleden hebben besloten zich aan te sluiten bij hun soortgenoten in De Geul. Terwijl de kolonie in De Geul sindsdien ieder jaar groeit, met uitzondering van vorig jaar, is de stand in De Muy vrij constant. Dit voorjaar zijn er vijftien nesten geteld. De hoeveelheid in De Geul en De Muy samen vormt ongeveer vijftien procent van het totale aantal broedsels in Nederland. Een vierde 'Texelse' kolonie broedt buitendijks, op De Schorren, eigendom van Natuurmonumenten.

De Lepelaars hebben al volop jongen, al zitten enkele laatkomers nog op hun eieren. Tijdens het slechte weer van enkele weken geleden zijn de jongen die te groot waren om onder moeders vleugels te schuilen, gesneuveld. De grootste jongen uit de grondnesten konden overleven door bij elkaar te kruipen. De slachtoffers vielen vooral onder de vogels in de boomnesten.

Lepelaars kunnen op veel plaatsen op Texel worden gezien. Vanaf de uitkijkpost bij de Mokweg zijn bijna altijd vogels te zien die van of naar één van de kolonies vliegen.

Bron: Texelse Courant, 22 juni 2001.

Bonte Vliegenvangers broeden te laat - Trekvogels in de clinch met klimaat

Ze doen wel hun best, maar Bonte Vliegenvangers (*Ficedula h. hypoleuca*) kunnen zich niet voldoende aanpassen aan de huidige klimaatsveranderingen. Dit stellen ecologen Christiaan Both (Rijksuniversiteit Groningen) en Marcel Visser (Nederlands Instituut voor Oecologisch Onderzoek NIOO) in Nature van 17 mei. Het Nederlandse voorjaar is de laatste twintig jaar steeds warmer geworden, en daardoor 'eerder'. Maar de vogels keren niet eerder terug uit hun overwinteringsgebied in tropisch Afrika. Hun probleem is vooral dat ze in Afrika moeilijk kunnen inschatten wanneer in Nederland het voorjaar begint. Dus moeten de vrouwtjesvogels hier in alle haast een nest bouwen en eieren leggen.

'De Bonte Vliegenvanger is eerder gaan broeden de laatste twintig jaar', weet NIOO-onderzoeker Marcel Visser. 'Maar dit is niet voldoende: ze hadden hun legsel nog meer moeten vervroegen om het voorjaar bij te houden. Waarom ze dat niet gedaan hebben? Omdat ze niet eerder terugkomen uit hun overwinteringsgebied in Afrika. Hierdoor worden ze beperkt in hun mogelijkheden zich aan te passen aan de klimaatsverandering.' Een typisch probleem van een langeafstandtrekvoegel.

De lentes zijn tegenwoordig een paar graden warmer in de gematigde streken van de wereld, waardoor veel bomen eerder uitlopen. Dat zorgt er weer voor dat insecten die van jonge bladeren leven, eerder rondvliegen en -kruipen. Vliegenvangers kunnen alleen jongen grootbrengen wanneer er veel insecten zijn. Ze moeten eerder gaan broeden om voordeel te hebben van de insectenpiek in het vroege voorjaar.

Maar uit gegevens van de vogelwerkgroep Arnhem blijkt dat de zwartwitte vogels niet eerder terugkomen uit hun overwinteringsgebied. Ze moeten zich nu enorm haasten om deze piek van rupsen en andere, vliegende insecten nog mee te kunnen pikken. Een aanzienlijk deel van de dieren komt te laat voor een optimale maaltijd.

De vliegenvangers broeden nu ongeveer tien dagen eerder dan in 1980. Daardoor hebben de vrouwtjes in plaats van twee tot drie weken er maar één om bij te tanken vóór het energievretende eieren leggen en jongen voeren. De trek vergt ook een zware inspanning van de vliegenvangers. Ze overwinteren ten zuiden van de Sahara. Toch is de aanpassing van de haastende vrouwtjes niet genoeg geweest. De toegenomen selectiedruk op deze vogels om vroeg te broeden bewijst dit: vroege broeders hebben steeds meer succes. Voor mannetjes is het heel belangrijk om vroeg aan te komen. Vanaf half april arriveren ze in de broedgebieden in Europa. Een week later volgen de vrouwtjes. De mannen moeten strijden om de territoria van goede kwaliteit. Vrouwtjes kiezen hun partner namelijk op grond van het territorium,' verduidelijkt Christiaan Both. Als bontevliegenvangerman ben je pas aantrekkelijk als je een mooi territorium hebt.

Tegenwoordig hebben de vrouwtjes echter haast bij aankomst. Zijn ze daardoor minder kieskeurig bij de zoektocht naar een partner? Both: 'Daar ben ik heel benieuwd naar! Je moet bedenken dat de keuze voor de juiste man heel belangrijk is. Als een vrouw bijvoorbeeld een man uitkiest die al een andere vrouw heeft, dan moet ze in haar eentje al het werk opknappen.' Wat de trekvogel opbrekt is dat er in het overwinteringsgebied niks verandert. Als de dagen daar lang genoeg worden, gaan de vogels op reis. Pas bij aankomst in het ver weg gelegen broedgebied blijkt de lente daar vroeger te vallen. Visser: 'Tot voor kort kwam het precies goed uit. Nu het klimaat verandert, zijn de regeltjes niet meer juist. We zien zoiets ook bij koolmezen.' De biologen onderzoeken de vogels in het natuurgebied het Nationale Park De Hoge Veluwe. Het NIOO volgt de populatie bonte vliegenvangers daar al vanaf 1959, toen de eerste paren in de nestkasten gingen broeden. Op dit moment zijn daar rond de 100 broedpaartjes druk in de weer met nestelen. De onderzoekers benadrukken het belang van langetermijnstudies met individueel herkenbare (gemerkte) dieren. Visser: 'Zulke gegevens zijn enorm waardevol. Zo zie je echt de gevolgen van klimaatverandering.' Als vervolg op dit onderzoek gaat het NIOO de komende drie jaar uitzoeken waarom de bonte vliegenvangers niet eerder uit Afrika vertrekken. 'Kunnen ze dat niet of willen ze dat niet? Dat is een groot verschil.'

Het NIOO is het onderzoeksinstituut voor eco-

gie van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW). Het bestaat uit drie centra: voor ecologie van kust en zee, van het zoete water en van het land. Op het NIOO-Centrum voor Terrestrische Oecologie in Heteren richten de onderzoekers zich op het leven op het land.

Voor meer informatie:

■ dr. Christiaan Both, Rijksuniversiteit Groningen, Zoologisch Laboratorium. Vanwege het veldwerk nu bereikbaar via het NIOO: tel. 06-20346952.

■ dr. Marcel Visser, NIOO-CTO, tel. 026-4791253 of 06-51392453 m.visser@cto.nioo.knaw.nl, Postbus 40, 6666 ZG Heteren.

■ voorlichter ir. Froukje Rienks, NIOO, tel. 0294-239303 of 06-10487481, rienks@nioo.knaw.nl, Rijksstraatweg 6, Nieuwersluis, post: Postbus 1299, 3600 BG Maarsse.

Bron: persbericht, 11 mei 2001 van NIOO/KNAW.

Rechter beschermt vogelvrije natuur

Natuurgebieden die ten onrechte niet onder de vogelrichtlijn zijn aangemeld bij de Europese Commissie, worden straks strenger beschermd dan wel aangemelde gebieden. Dat volgt uit een recente uitspraak van het Europees Gerechtshof. Een significante inbreuk op een gebied dat aangemeld had moeten worden, is slechts te rechtvaardigen door belangen van een hogere orde dan natuurbescherming, gezondheid of overstromingsgevaar. Die formulering gaat een stapje verder dan de gewone Europese bescherming, die ingrepen alleen toestaat als er geen alternatieven zijn of als er sprake is van een dwingend openbaar belang. Voor het Hof speelde onder meer een rol dat een lidstaat geen voordeel mag behalen uit het nietnakomen van zijn communautaire verplichtingen.

Bron: Natuur en Milieu, juni 2001, jaargang 25 (6).

Nieuwe kansen voor de patrijzenjager?

Jagers presenteren zich graag als natuurbeschermers pur sang. Wie met een jager in gesprek raakt krijgt meestal al snel een gevoel van stille bewondering voor de wijze waarop deze met de natuur omgaat. Graag is men bereid te vertellen van wat er allemaal wordt gedaan aan biotoopverbetering en soortbescherming. Ongetwijfeld wordt er door veel jagers heel wat werk verzet en besteden de meesten van hen vele uren in het veld. Soms word ik bij het aanhoren van de verhalen daarover bijna bevangen door een gevoel van medeleven, want er wordt heel wat afgezwoeagd! En dat alles voor de natuur. Heel veel werk en allemaal bijna belangeloos, want een groot deel van het veldwerk wordt als een soort vrijwilligerswerk gedaan. Met als enige compensatie de kans op een enkel boutje patrijzenvlees. Als voorbeeld een bericht in 'De Nederlandse Jager' jaargang 10 (01) 2001 over het Akkerrandenproject Tholen. Onder de kop 'Nieuwe kansen voor de patrijzen' lezen we daarin over de mooie kansen voor deze soort en voor andere soorten als de Gele Kwikstaart, Veldleeuwrik, Kwartel, Grauwe Gors, Kluut, Veldduif, Putter, Groenling, muizen, vlinders en zelfs de Rug-

streeppad. Helemaal vrijwillig en onbetaald wordt het werk door de Wildbeheereenheid Tholen-Sint Philipsland overigens niet gedaan, want er is speciaal met het oogmerk subsidies te kunnen incasseren wel een stichting opgericht. Op deze wijze konden de voormannen van deze combinatie zich verzekeren van 'een flinke hap uit de koek van de SAN (Subsidieregeling Agrarisch Natuurbeheer), de nieuwe landelijke subsidieregeling ter bevordering van natuurbescherming op landbouwgronden. Dankzij deze financiële steun kon men in 1999 zo'n 300 ha akkerranden in beheer nemen.

Later besloot de Provincie Zeeland dat er nog 100 ha bij mocht komen. Van deze extra oppervlakte is op Tholen 41 ha 'in de wacht gesleept'. Helaas was het in 2000 te laat om met daadwerkelijke aanleg van de akkerranden te beginnen, maar het plan was toch om begin april 2001 aan de slag te gaan met zaaien van kruiden en bloemen. Dankzij een uitgekend zadenmengsel verwacht men dat de nieuwe akkerranden een enorme verrijking zullen zijn en grote aantrekkingskracht zullen hebben op de aanwezige fauna, als hazen, fazanten en duiven, die daardoor 'elders geen schade meer kunnen aanrichten'. Voordeel van het project is ook dat het 'spel op de wind' met de honden een beter inzicht zal geven in de werkelijke patrijzenstand ter plaatse. Dankzij de concentratie kan men daadwerkelijk tellingen uitvoeren. 'Zo wast de ene hand de andere' zo valt in het artikel te lezen, want '... laat er geen misverstand over zijn, is en blijft het de inzet om de patrijzen als jachtvogel te behouden.' Patrijzenjagers weten als geen andere dat de achteruitgang van de patrijzenstand niets te maken heeft met het feit dat er op deze vogels werd gejaagd. 'De werkelijke boosdoeners zijn 'Verlies van biotoop, de schaalvergroting en de afname van voedsel (insecten) als gevolg van het gebruik van bestrijdingsmiddelen (spuiten) in de landbouw...', zo valt verder te lezen. Zoals reeds eerder opgemerkt is het haast aandoenlijk te zien welke inspanningen jagers zich getroosten. Het werk is onmiskenbaar nuttig. Zeker in gebieden als op Tholen waar ook de ruilverkavelingen hebben geleid tot vervlaking en aftakeling van het kleinschalige agrarische gebied waar Zeeland ooit terecht zo trots op was. Jammer is slechts dat zelfs het ontplooiën van deze goede initiatieven de jagers blijkbaar hun slechte gewoonten blijkbaar maar niet af kunnen leren. Ondanks het feit dat hun oogst nogal schamel lijkt te zijn. Op zo'n 600 ha bouwland op Tholen waren in de jaren 1989 - 1997 aanvankelijk slechts 28 koppels Patrijzen te vinden. Aan het eind van die periode, waarin ook al extra aandacht voor kruidenstroken was, waren er tien koppels meer, terwijl er gewoon werd doorgejaagd. Het valt te hopen dat er ook nog eens generaties leden van Wildbeheereenheden zullen zijn die bereid zijn door te gaan met het goede werk, maar de moed op kunnen brengen die paar Patrijzen hun rust te gunnen, zodat ook deze vogels net als de jagers en de recreanten echt in alle rust kunnen genieten van het herstel van de fraaie en bloemrijke kruidenstroken. Mij dunkt dat een soort die niet voor niets op de Rode Lijst van beschermde vogelsoorten prijkt, die rust toch eigenlijk wel gegund mag worden.

RAK

De nestkast werd op de stellage geplaatst.

Foto: Wim Smeets.

Adequaat ingrijpen Vogelwerkgroep Boxmeer

Op 28 mei 2001 begon men met dakreparatiewerkzaamheden aan een pannendak in de gemeente St. Hubert. Toen de pannen en de dakbedekking verwijderd werden kwam een steenuilennest tevoorschijn. In dat nest zaten vier jonge vogels van ongeveer 8 tot 10 dagen oud. De eigenaar van de woning belde Huub Thoonen van de Vogelwerkgroep Boxmeer en vertelde hem zijn bevindingen. Huub pakte meteen een steenuilennestkast en toog daarmee naar St. Hubert. Daar aangekomen plaatste hij de jonge vogels in de nestkast en de nestkast werd op de stellage geplaatst die voor het uitvoeren van de werkzaamheden rondom de woning stond. Daarna gingen de werklieden door met hun werkzaamheden in de buurt van de nestkast.

Huub Thoonen poste tegen de avond en tegen tien uur verscheen een van de beide ouders bij de burens op het dak. De jongen werden geroepen door de ouder en gaven al snel antwoord. Toen het zo goed als geheel donker was vloog de Steenuil naar de nestkast en ging naar binnen. Dit tafereel herhaalde zich elke avond.

Op 11 juni werd de nestkast op het dak geplaatst bij de plaats waar een doorgang in het dak gemaakt was om de nestkast er achter (onder) te plaatsen. Ook nu weer kwam de oudervogel in de late avond en waarschijnlijk in de rest van de nacht de jongen voeren. Deze groeiden uitstekend.

Op 13 juni werd de nestkast aan de binnenkant van het dak geplaatst. De oudervogel ging niet naar binnen maar riep de jonge vogels telkens naar buiten waar hij/zij ze voerde. Telkens gingen de jongen na het voeren weer naar binnen om na

roepen naar buiten te komen. Uiteindelijk vlogen alle vier de jonge Steenuilen uit.

Ondanks het feit dat er dagelijks van zeven uur in de ochtend tot acht uur in de avond op de stelling werd gewerkt werd het 'nest' niet verstoord en vlogen alle jongen later uit.

W.S.

Achteruitgang van de Kievit in Luxemburg

In de periode van 1 maart tot 1 juni 1998 is onderzoek gedaan naar de verspreiding van de Kievit (*Vanellus vanellus*) in Luxemburg. De broedpopulatie werd in kaart gebracht in alle geschikte gebieden van het land. Uitzondering werd daarom gemaakt in het ononderbroken bosgebied van het zuidelijke en centrale Oesling-gebied. Het onderzoek toonde aan dat de eerdere aanwijzingen, afkomstig van een telling van tien jaar eerder terecht waren. De toen al aangegeven achteruitgang van de populatie is dramatisch. Alles bij elkaar konden slechts 49 territoria in kaart worden gebracht. In de Oesling ontbreekt de soort helemaal. Wat rest zijn slechts enkele concentraties op de zwaardere gronden, met name in het Minette-gebied. Hoewel de soort zich al heeft aangepast en gebruik maakt van biotopen van 'tweede kwaliteit', lijkt de soort niet opgewassen tegen het moderne agrarische grondgebruik. In de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw waren er zeker 84 tot honderd broedparen.

In de toekomst worden de Kieviten ook door andere zaken bedreigd. De grootste kolonie, bestaande uit negen broedparen, ligt namelijk in een gebied bij Niederkorn, waar plannen zijn voor de inrichting van een industriegebied.

Huub Thoonen controleert de nestkast op de bouwstelling.

Foto: Wim Smeets.

Het zal niet gemakkelijk zijn de Kievit als broedvogel in Luxemburg te behouden. Er is slechts een enkel beschermd natuurgebied waar deze soort van zou kunnen profiteren. Het ziet er wel naar uit dat de Kievit weldra zal prijken op de lijst van bedreigde vogelsoorten in het land.

Het recente onderzoek werd uitgevoerd in zeven regio's en er werd gecontroleerd in negen, later in achttien telgebieden. De telgroepen bestonden uit twee tot vijf waarnemers. In totaal werkten 35 biologen aan het project mee.

Bron: *Regulus - Wissenschaftliche Berichte* Nr. 18 (2000), pagina 1 - 13, uitgave van de Lëtzeburger Natuura Vulleschützliga.

Dierensmokkel

Tijdens de laatste weken van april jl. verschenen in diverse bladen berichten over dierensmokkel. Smokkelaars zouden drugssmokkelroutes gebruiken om illegaal bedreigde planten en dieren in te voeren. De handel zou lucratief zijn vanwege de relatief lage straffen die op deze praktijken staan. In het Vogeljaar is meerdere malen gewezen op deze smokkel. Wanneer 'men' eenmaal de buitengrenzen van de EU is gepasseerd wordt, de kans om alsnog opgepakt te worden gering. Reeds in 1980 schreven B. Pijpers en P. Maréchal in opdracht van de Stichting Mondiaal Alternatief een aanbeveling ten behoeve van de beperking van de internationale handel in bedreigde diersoorten. Positieve registratie zou eenvoudiger te controleren zijn. Positieve registratie van soorten omvat alleen soorten die op nader te definiëren criteria wel verhandeld mogen worden. Alle andere soorten zouden dan beschermd zijn. 'Men' heeft echter gekozen voor lange, steeds langer

wordende, lijsten van soorten die bescherming behoeven. Steeds moeilijker te controleren dus en zeer onrealistisch. Immers steeds meer gebieden raken bestuurloos en mensen zullen er alles aan doen om hun brood te blijven verdienen.

De vraag naar zeldzame dieren en planten blijft toenemen. De onvrijwillige trek van planten en dieren gaat gewoon door! In de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw slaagden smokkelaars erin om de meest bijzondere dieren wereldwijd te transporteren. Zou dat tegenwoordig niet nog beter kunnen niet behulp van moderne communicatie? Zijn die zogenaamde drugssmokkelroutes niet al veel eerder beproefde routes voor allerhande waren die het smokkelen waard zijn? Hogere boetes zullen met het oog op ontwikkelingen in diverse wereldregio's uiteindelijk geen oplossing bieden. Bewustwording wel. Juist daar zou veel meer aandacht aan moeten worden besteed. Handhaving van de regels zou ook verbetering behoeven. Want, wie de juiste weg bewandelt en de juiste mensen kent, kan in principe overal aan komen. Of moeten wij onze gemeenschappelijke hulpbronnen, zoals erfelijk materiaal (lees biologische soorten), maar opofferen voor globalisering van de korte-termijn-economie?

P.M.

Ekstertrouw

Op donderdag 10 mei 2001 om een ongeveer 9 uur 's ochtend was ik op weg naar een klant in Varsseveld. Halverwege op de A1 8 zag ik een Ekster pikken aan een dode Ekster welke op de weg lag. Daar ik deze vorm van kannibalisme vreemd vond en met de wetenschap dat Eksters altijd met hun tweeën zijn en de dode Ekster dus

zeer waarschijnlijk de partner van de andere vogel was, wat de situatie nog bijzonderder maakte, ben ik gestopt en heb de situatie verder geobserveerd.

In tweede instantie bleek dat ik een inschattingsfout had gemaakt en dat de vogel bezig was het lijk van de weg af te halen richting de berm, hierbij regelmatig gestoord door langs razend verkeer. Na ongeveer een 20 minuten was het de Ekster eindelijk gelukt om zijn/haar dode partner in de berm te slepen onder een paar struikjes. Vervolgens ging de Ekster op een paar meter afstand op wacht staan, waarbij regelmatig kijkend of de dode vogel nog daar lag. Ik heb dit zo ongeveer een kwartier aangekeken en daar er verder niets gebeurde ben ik weggereden naar mijn klant. Later op de dag, toen ik weer naar huis reed heb ik nog getracht de exacte locatie terug te vinden, om te kijken of de dode Ekster er nog lag. Helaas heb ik de vogel niet meer terug kunnen vinden. Concluderend trof het mij dat ook onder vogels zo'n emotionele binding aanwezig is en de zorg om je (dode) partner in veiligheid te brengen. Ik weet niet of dit een bekend fenomeen is, zelf heb ik nog nooit eerder zoiets gezien of er zelfs van gehoord. Het deed me in ieder geval denken aan Shakespeare's citaat 'the unkindest beast is much

kinder than mankind', (Timon of Athens).

JanPieter van de Giessen, p/a van Goyenlaan 5, 3764XC Soest, (035) 602 23 45.

Gratis abonnement op Natuur Net Nieuws

Natuur liefhebbers die beschikken over een e-mailadres kunnen een gratis abonnement nemen op Natuur Net Nieuws, een initiatief van de Stichting Bomen Over Leven. De Stichting is actief in Zoetermeer en omstreken, maar heeft donateurs en abonnees in het hele land. Natuur Net Nieuws bevat natuur- en milieunieuws in de ruimste zin van het woord, alsmede nieuws over de Stichting Bomen Over Leven en andere 'ECGroene' organisaties. Natuur Net Nieuws is veelzijdig en de moeite waard! Gemiddeld een keer per twee weken verschijnt er een nieuwe aflevering. De Stichting brengt ook Natuur Net Nieuws Junior uit met leuk en leerzaam natuurnieuws speciaal voor kinderen van 6 tot ongeveer 12 jaar. Natuur Net Nieuws Junior verschijnt maandelijks en is eveneens gratis.

Heeft u interesse? Meld u dan aan via de website van de Stichting: www.bomenoverleven.nl.

Het bestuur van de Stichting het Vogeljaar vraagt op zeer korte termijn kandidaten voor de functie van:

EINDREDACTEUR m/v

De Stichting verzorgt al 49 jaar de uitgave van het blad het Vogeljaar. Door het overlijden van de vorige (hoofd)eindredacteur, de heer Jaap Taapken, is er een acute situatie ontstaan, die tijdelijk door de redactie is opgevangen.

Vanaf de 50ste jaargang dient het redactieteam weer compleet te zijn, opdat de continuïteit van het blad gewaarborgd wordt. Het Vogeljaar wordt door meer dan 7000 vogelaars in Nederland en daarbuiten gelezen.

Het bestuur zoekt een eindredacteur van het Vogeljaar. Tot zijn/haar taken behoren:

- het zes keer per jaar persklaar maken van het Vogeljaar;
- contacten onderhouden met de drukker, de vormgever, de redactieleden,
- de hoofdredacteur, enz.

Verder is het van belang dat:

- de eindredacteur goed kan samenwerken in een enthousiast redactieteam;
- de eindredacteur binnen tijdsplanning kan werken, organisatorisch inzicht heeft;
- minstens twee dagdelen per week aan dit werk kan besteden;
- vaardig is met de computer, e-mail, tekstverwerkingsprogramma's zoals Corel Office en MS Office.

Grote vogelkennis is niet noodzakelijk. Daartoe is er voldoende ondersteuning in het redactieteam en bij de redactiemedewerkers.

De functie wordt niet gehonoreerd, maar er is wel een plezierig team om mee samen te werken. De eindredacteur wordt bijgestaan door een redactie met diverse kwaliteiten.

Voor verdere informatie kunt u terecht bij de huidige eindredacteur, de heer Wim Smeets, telefoon (033) 298 31 47.

Reacties dienen uiterlijk 30 oktober binnen te zijn en gericht aan de Stichting 'het Vogeljaar' p/a de heer W.A. Werkman, Boterbloemstraat 20, 5321 RR Hedel. Voor 1 december hopen wij bekend te kunnen maken wie de nieuwe functionaris wordt.